

## Arrest

nr. 246 792 van 23 december 2020  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS  
Torhoutsesteenweg 335  
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 22 juli 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 augustus 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS .

Gehoord de opmerkingen van advocaat VANDEN BOGAERDE, die loco advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van de aanvraag die verzoekster had ingediend in toepassing van artikel 40ter van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) met het oog op gezinshereniging met haar Belgische vader. Ze luidt als volgt:

**"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

*In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.12.2019 werd ingediend door:*

*[...]*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische vader, zijnde G. L. (RR: \*), in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.*

*Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:*

*"§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 10 de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;*

*Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...) voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt over het recht van bewaring beschikt.'*

*Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.*

*Volgende documenten van ten laste worden voorgelegd:*

*- Een attest N° 075/76 - N°1402 van Omsatiya Rural Municipality, 1N° Ward Office , Rupandehi dd 06.06.2019 waaruit blijkt dat betrokkene geen enkele bron van inkomsten heeft en leeft als huisvrouw. Dit attest werd opgemaakt op het moment dat betrokkene reeds in België verbleef. Het is dan ook volstrekt logisch dat betrokkene op dat ogenblik geen inkomsten had in het land van herkomst of origine. Het attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen. Bovendien blijkt uit dit zelfde attest dat betrokkene gehuwd zou zijn in het land van herkomst. Het is dan ook redelijk te stellen dat mevrouw in eerste instantie ten laste is van haar echtgenoot, en niet van haar ouders.*

*- Certificaat van Government of Nepal, Ministry of Land Reform and Management, Department of Land Reform and Management, Land Reform Office, Rupandehi, Land Owner's Registration Proof op naam van Tusli Gurungseni (moeder van betrokkene) waaruit blijkt dat zij een eigendom bezit. Dit certificaat spreekt op naam van de moeder van betrokkene. Het attest sluit niet uit dat betrokkene (of bij uitbreiding, haar echtgenoot, gelet zij gehuwd blijkt te zijn) eigendommen zou kunnen bezitten in het land van herkomst of origine.*

*- Geldtransfers via Moneytrans van de referentiepersoon ten gunste van betrokkene voor de maanden augustus en september 2018 (3 stortingen 3 x 105 euro) en verzendbewijzen via Ria Envia Belgium voor de maanden april tot juni 2018 (in totaal 3 stortingen 3 x 106 euro). Gelet de onvermogenheid niet afdoende is aangetoond, is eveneens niet afdoende aangetoond dat betrokkene daadwerkelijk van de stortingen afhankelijk zou zijn geweest in het land van herkomst om in haar levensonderhoud te voorzien.*

*Bovendien, betrokkene verblijft in België sinds 27.05.2019. Het is niet duidelijk waar betrokkene tussen september 2018 en haar aankomst in België van leefde. Het is verder ook niet duidelijk wanneer betrokkene haar land van herkomst effectief verliet en wanneer zij precies België is ingereisd. Er zijn namelijk geen in- of uitreisstempels in het voorgelegde paspoort terug te vinden. Voor zover zij het land*

van herkomst zou verlaten hebben kort na 27.09.2018 (datum laatste storting) en er daarom geen verdere stortingen zouden kunnen worden voorgelegd, kan evenmin worden uitgesloten dat betrokkene voorafgaand aan haar komst naar België nog elders naartoe zou zijn gereisd en desgevallend daar inkomsten zou verworven hebben.

- Overzicht van my pension met pensioenuitbetalingen op naam van de referentiepersoon voor de periode vanaf januari 2018 tot en met mei 2019 + overzicht uitbetaling tegemoetkoming heden van 498,81 euro periode januari tot en met mei 2019 en het jaar 2018.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van haar vader.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 27.05.2019 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

## 2. Onderzoek van het beroep

Het eerste middel is geput uit de schending van artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en de materiële motiveringsplicht,

"Doordat verweerster het verblijf weigerde onder de motivering dat verzoekster niet zou aantonen dat zij ten laste was van de Belgische referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst.

Terwijl verzoekster al vele jaren en tot op de dag van vandaag ten laste is van haar vader.

Zodat art. 40bis van de Vreemdelingenwet geschonden wordt en de bestreden beslissing nietig verklaard dient te worden.

Toelichting:

Art. 40bis §2, 3° Vreemdelingenwet stelt het volgende:

*“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:*

*3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”*

*De discussie is dubbel. Enerzijds gaat ze over het temporele toepassingsgebied: verweerster houdt namelijk enkel rekening met de periode vóór de aankomst van verzoekster in België en niet met de periode tussen aankomst en aanvraag, noch met de actuele situatie zoals deze bestond ten tijde van de aanvraag.*

*Anderzijds gaat ze over de inhoud van het begrip ‘ten laste’ zijn. Een kind vanaf de leeftijd van 21 jaar dient namelijk te bewijzen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon.*

*Ten eerste heeft verweerster ten onrechte geen rekening gehouden met de realiteit. De realiteit is dat verzoekster al ruim een decennium ten laste is van haar vader. Sedert haar feitelijke scheiding en terug intrekken in de woning van haar ouders in Nepal wordt verzoekster exclusief ondersteund door haar vader.*

*Dat was zo vóór de reis van verzoekster naar België, als sedert haar aankomst in België en ten tijde van de aanvraag tot gezingshereniging op 23.12.2019.*

*Ten onrechte houdt verweerster enkel rekening met de periode waarin verzoekster in het buitenland verbleef (vóór mei 2019). Ten tijde van de aanvraag woonde verzoekster namelijk opnieuw al een half jaar bij haar vader.*

*Er dient dan ook rekening gehouden te worden met de reële situatie ten tijde van de aanvraag. En deze is duidelijk: verzoekster heeft geen inkomsten, woont en leeft bij haar ouders te Oostende, Nijverheidstraat 47. Zij wordt volledig door haar ouders ondersteund en is uiteraard, tot op vandaag te hunne laste.*

*Ten tweede, eerder ondergeschikt, dient opgemerkt te worden dat verzoeker ook in de periode vóór mei 2019 ten laste was van haar vader:*

- Verzoekster woonde in Nepal sedert 05.02.2017 in de woning eigendom van haar ouders (cf. stuk 3);
- Zij leefde er als huisvrouw en had geen inkomen (stuk 4);
- De vader van verzoekster storte maandelijks € 105 à € 106 naar verzoekster (stuk 5);
- Van oktober 2018 tot april 2019 verbleven verschillende familieleden van verzoekster uit België in Nepal, dit op verschillende tijdstippen in die periode. Verzoekster ontving dan cash geld van hen, zodat de vader van verzoekster in die periode niets moest overschrijven.

*De opmerkingen van verweerster doen geen afbreuk aan deze duidelijke weergave.*

*1. - Er wordt eerstens gesteld dat het attest dat verzoekster geen inkomsten heeft opgesteld werd op het moment dat verzoekster reeds naar België verhuisd was.*

*Dat is de evidentie zelve: verzoekster heeft niet in Nepal, maar in België een gezinshereniging aangevraagd. Zij heeft aan de Nepalese districtsoverheid gevraagd te bevestigen wat haar situatie was toen ze er nog verbleef.*

*Het attest vermeldt uitdrukkelijk dat verzoekster leefde als huisvrouw en geen inkomen of werk had. De Nepalese overheid zal bezwaarlijk info kunnen geven over de levenssituatie van verzoekster in België. Uiteraard heeft de toelichting betrekking op de situatie toen ze nog in Nepal woonde. Hoe zou de overheid anders kunnen bevestigen dat verzoekster huisvrouw was.*

*De datum op het attest is gewoon de datum waarop de toestand van verzoekster in Nepal een tweetal maand eerder werd bevestigd. Of had verweerster dan liever dat de datum op het attest geantidateerd werd?*

2. - Er wordt opgemerkt dat er enkel een eigendomscertificaat van de moeder van verzoekster wordt voorgelegd. Dat is correct, maar ook hier is er een bijkomend attest. De lokale overheid heeft op 23.01.2020 namelijk bevestigd dat verzoekster in de woning van haar moeder woonde, van 05.02.2017 tot 02.04.2019 (stuk 3). Een negatief bewijs (het niet hebben van een woning) kon aan verzoekster niet bezorgd worden.

Maar dit is opnieuw slechts een kwestie van gezond verstand. Was verzoekster eigenares van een woning, waarom zou ze na haar feitelijke scheiding dan in de woning van haar moeder intrekken?

Nog een stapje verder: zelfs als verzoekster een woning zou hebben, quod non, dan vormt dat geen bron van inkomsten. Bakstenen kan men niet eten. Het loutere feit dat verzoekster geen eigen inkomsten had of heeft, is voldoende om als ten laste aanzien te worden.

3. - Er wordt gesteld dat er geldtransfers voorliggen van april tot en met september 2018, doch daar wordt de holle opmerking aan toegevoegd dat 'niet voldoende aangetoond is dat betrokkene daadwerkelijk van de stortingen afhankelijk zou geweest zijn'.

Dat is nonsens:

1) de stortingen zijn uitdrukkelijk gericht aan verzoekster: elk overschrijvingsbewijs vermeldt namelijk verzoekster als begunstigde;

2) een bedrag van € 105-106 per maand zorgt in Nepal voor een goede levensstandaard. Nepal wordt tot de ontwikkelingslanden met een laag gemiddeld inkomen gerekend. In 2001 lag het gemiddelde jaarinkomen op 240 Amerikaanse dollar (bron: <https://nl.wikipedia.org/wiki/Nepal>). 240 dollar is omgerekend € 207. Op maandbasis is dat een goede € 17. De cijfers zijn wel al van even geleden, maar het is duidelijk dat de van haar vader ontvangen bijdrage een veelvoud vormt van het inkomen van een gemiddelde Nepalees. Daarbij moet nog rekening gehouden worden dat verzoekster geen kosten van huur of hypotheek heeft. Zij mocht namelijk kosteloos wonen in de woning van haar ouders.

In hetzelfde punt wordt er door verweerster opgemerkt dat het niet duidelijk is waar verzoekster van leefde in de periode september 2018-aankomst in België van leefde.

Vooreerst merkt verzoekster op dat er waarschijnlijk oktober in plaats van september bedoeld wordt. Verzoekster heeft op 27.09.2018 namelijk nog een storting ontvangen. Met deze laatste storting waren de kosten voor verzoekster in oktober ook reeds gedekt.

Bovendien heeft verweerster moedwillig de begeleidende nota van 11.03.2020 (stuk 6) genegeerd, waar er uitdrukkelijk vermeld is:

*"Familieleden reizen regelmatig naar Nepal en nemen dan geld mee voor Lalita."*

De maanden dat er geen stortingen waren, waren er cash giften door familieleden. Dat was goedkoper, door het vermijden van transactiekosten.

Een cash gift kan uiteraard niet bewezen worden. Maar opnieuw een kwestie van gezond verstand.

Kortom, verzoekster mocht in Nepal gratis wonen in de woning van haar ouders én kreeg maandelijks geld opgestuurd om in haar levensonderhoud te voorzien.

Op vandaag is de situatie dezelfde: verzoekster woont al ruim een jaar terug in bij haar vader, die haar verder ondersteunt.

Meer ten laste kan verzoekster niet zijn.

*De beslissing is ongegrond."*

2.1.2. Verzoekster beroept zich ten overstaan van het bestuur op haar hoedanigheid van familielid van haar Belgische vader. Derhalve zijn artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van toepassing. Deze bepalingen luiden als volgt:

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet :

*"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:*

*[...]*

*3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen [...];”*

Artikel 40ter van dezelfde wet:

*“§ 1.*

*[...]*

*§ 2.*

*De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :*

*1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;*

*[...].”*

Verzoekster verwijt de verwerende partij enkel rekening te hebben gehouden met de periode voor haar aankomst in België en niet met de periode tussen aankomst en aanvraag en reële situatie ten tijde van de aanvraag.

In dit verband wijst de Raad er vooreerst op dat de Raad van State heeft bevestigd dat er voor de bloedverwant in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat de familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447, zie ook RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet is op zich voldoende duidelijk in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger “begeleiden of zich bij hem voegen”. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het “ten laste zijn” van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het “begeleiden van” of het “zich bijvoegen bij” deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er de ascendent te vervoegen of wanneer deze zich samen met de ascendent naar België begeeft om zich hier te vestigen. De voornoemde wettelijke bepaling(en) laten het dus toe te vereisen dat wordt aangetoond dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en in de periode voorafgaand aan de komst naar België, en dit tot het moment van de aanvraag.

Wat betreft de de beoordeling van het “ten laste zijn” in het land van herkomst, heeft de verwerende partij vastgesteld dat dit niet is aangetoond. Zij heeft de door verzoekster voorgelegde stukken in dit verband als volgt beoordeeld:

*“- Een attest N° 075/76 - N°1402 van Omsatiya Rural Municipality, 1N° Ward Office , Rupandehi dd 06.06.2019 waaruit blijkt dat betrokkene geen enkele bron van inkomsten heeft en leeft als huisvrouw. Dit attest werd opgemaakt op het moment dat betrokkene reeds in België verbleef. Het is dan ook volstrekt logisch dat betrokkene op dat ogenblik geen inkomsten had in het land van herkomst of origine. Het attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen. Bovendien blijkt uit dit zelfde attest dat betrokkene gehuwd zou zijn in het land van herkomst. Het is dan ook redelijk te stellen dat mevrouw in eerste instantie ten laste is van haar echtgenoot, en niet van haar ouders.”*

Verzoekster stelt daar tegenover dat zij aan de districtoverheid heeft gevraagd om te bevestigen wat haar situatie was toen zij er nog verbleef en dat uitdrukkelijk wordt gesteld dat zij leefde als huisvrouw en geen inkomen had.

Verzoekster toont niet aan dat het attest niet deugdelijk zou zijn beoordeeld. Het attest dateert van 6 juni 2019, is in de tegenwoordige tijd gesteld, en uit niets blijkt dat het betrekking heeft op de periode van haar verblijf in Nepal. Wat er ook van zij: de verwerende partij heeft ook gesteld dat uit dit attest blijkt dat verzoekster gehuwd is en dat het dan ook redelijk is te stellen dat zij ten laste is van haar echtgenoot, en niet van haar ouders. Verzoekster stelt dan wel dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de realiteit en verwijst naar het feit dat zij feitelijk gescheiden was in Nepal, maar het blijkt niet dat zij dat ter kennis zou hebben gebracht van de verwerende partij. Het kan de verwerende

partij dan ook bezwaarlijk worden verweten geen rekening te hebben gehouden met gegevens waarvan zij niet op de hoogte was. Daarenboven brengt verzoekster ook nu geen begin van bewijs bij van een feitelijke scheiding. In het licht van de inhoud van het door haar voorgelegde attest dat melding maakt van het feit dat zij gehuwd is, is het standpunt van de verwerende partij dat het niet kan worden aanvaard als afdoende bewijs van onvermogen niet kennelijk onredelijk.

Vervolgens wordt gesteld:

*“- Certificaat van Government of Nepal, Ministry of Land Reform and Management, Department of Land Reform and Management, Land Reform Office, Rupandehi, Land Owner's Registration Proof op naam van T. G. (moeder van betrokkene) waaruit blijkt dat zij een eigendom bezit. Dit certificaat spreekt op naam van de moeder van betrokkene. Het attest sluit niet uit dat betrokkene (of bij uitbreiding, haar echtgenoot, gelet zij gehuwd blijkt te zijn) eigendommen zou kunnen bezitten in het land van herkomst of origine.”*

Verzoekster stelt dat dit certificaat moet worden samengelezen met een bijkomend attest van 23 januari 2020 waarin de overheid heeft bevestigd dat zij gratis in de woning van haar moeder woonde, maar noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat zij dit bijkomend attest heeft voorgelegd aan het bestuur in het kader van haar aanvraag. Zoals de verwerende partij in haar nota terecht stelt, kan de Raad met dit bijkomend attest geen rekening houden. Hij moet zich immers, voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling, plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Het bijkomende attest kan dus geen afbreuk doen aan de deugdelijkheid van het kwestieuze motief. Het wél aan het bestuur voorgelegde certificaat zegt dan ook niet meer dan wat er in te lezen valt, met name dat verzoeksters moeder een eigendom bezit, zonder meer. Het toont op geen enkele wijze aan dat verzoekster ten laste was van haar ouders en sluit, zoals de verwerende partij terecht stelt, niet uit dat verzoekster zelf eigendom bezit in Nepal.

De beslissing vervolgt:

*“- Geldtransfers via Moneytrans van de referentiepersoon ten gunste van betrokkene voor de maanden augustus en september 2018 (3 stortingen 3 x 105 euro) en verzendbewijzen via Ria Envia Belgium voor de maanden april tot juni 2018 (in totaal 3 stortingen 3 x 106 euro). Gelet de onvermogenheid niet afdoende is aangetoond, is eveneens niet afdoende aangetoond dat betrokkene daadwerkelijk van de stortingen afhankelijk zou zijn geweest in het land van herkomst om in haar levensonderhoud te voorzien. Bovendien, betrokkene verblijft in België sinds 27.05.2019. Het is niet duidelijk waar betrokkene tussen september 2018 en haar aankomst in België van leefde. Het is verder ook niet duidelijk wanneer betrokkene haar land van herkomst effectief verliet en wanneer zij precies België is ingereisd. Er zijn namelijk geen in- of uitreisstempels in het voorgelegde paspoort terug te vinden. Voor zover zij het land van herkomst zou verlaten hebben kort na 27.09.2018 (datum laatste storting) en er daarom geen verdere stortingen zouden kunnen worden voorgelegd, kan evenmin worden uitgesloten dat betrokkene voorafgaand aan haar komst naar België nog elders naartoe zou zijn gereisd en desgevallend daar inkomsten zou verworven hebben.”*

Verzoekster kan worden bijgetreden waar zij stelt dat de stortingen haar uitdrukkelijk als begunstigde vermelden, maar dit doet geen afbreuk aan het feit dat zij moet aantonen dat deze bedragen ertoe strekten te voorzien in haar levensonderhoud. Er werden bijwijzen voorgelegd van 3 stortingen van elk 106 euro, voor de maanden april tot juni 2018, en van 3 stortingen van elk 105 euro voor de maanden augustus en september 2018. Waar zij stelt dat de bedragen die zij van haar vader heeft ontvangen een veelvoud vormt van het inkomen van de gemiddelde Nepalees, is de Raad van oordeel dat hoewel het aannemelijk is dat de waarde van deze bedragen niet los kan worden gezien van de levensduurte en het gemiddelde inkomen in het land van herkomst, het niet ernstig is om ter zake te verwijzen naar cijfers betreffende het gemiddelde jaarinkomen in Nepal in het jaar 2001, zijnde bijna 20 jaar geleden. Verder betwist verzoekster niet dat zij in België verblijft sedert 27 mei 2019. Tussen de laatst aangetoonde storting en haar komst naar België verstreek dus een achttal maanden. De verwerende partij stelt dat het niet duidelijk is waarvan verzoekster dan in deze periode leefde en dat het niet uitgesloten is dat zij voor deze periode zelf inkomsten zou hebben. Verzoekster stelt hier tegenover dat de verwerende partij de begeleidende nota van 11 maart 2020 heeft genegeerd waarin werd gesteld dat familieleden regelmatig naar Nepal reizen en zij dan geld meenamen voor haar. De Raad is van oordeel dat zij geen belang heeft bij deze grief, nu hiervan geen enkel begin van bewijs voorligt en haar loutere bewering geen zoden aan de dijk brengt. Verzoekster betoogt dan wel dat een cash gift uiteraard niet

kan worden bewezen, maar zij gaat eraan voorbij dat de bewijslast van het ten laste zijn bij haar ligt, en dat eenvoudige beweringen niet volstaan.

De Raad kan derhalve niet anders dan vaststellen dat hoewel verzoekster dus concludeert dat zij in Nepal gratis mocht wonen in de woning van haar ouders en dat zij maandelijks geld kreeg opgestuurd, zij noch het ene, noch het andere heeft aannemelijk gemaakt.

Alles samengenomen, toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij, op grond van de stukken die haar werden voorgelegd, niet deugdelijk heeft geoordeeld dat verzoekster van de geldstortingen van haar vader afhankelijk was om in haar levensonderhoud te voorzien, temeer nu zij niet heeft aangetoond dat zij er feitelijk gescheiden leefde van haar echtgenoot en onvermogen was.

Waar verzoekster verwijst naar het feit dat zij ten tijde van de aanvraag al een half jaar bij haar vader woonde en zij tot op vandaag zonder inkomsten bij haar ouders woont, toont zij daarmee niet aan dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en in de periode voorafgaand aan de komst naar België.

2.1.3. Verzoeker heeft geen onwettig of kennelijk onredelijk handelen vanwege de verwerende partij aangetoond. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM),

*“Doordat verweerster een beslissing nam zonder rekening te houden met de bepalingen vervat in art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950.*

*Terwijl art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.*

*Zodat de aangevochten beslissing de bepalingen van het Verdrag van 4 november 1950 schendt en dus moet worden hervormd.*

*Toelichting:*

*Verzoekster is de dochter van dhr. L. G. en mevr. T. G. Zij woont bij hen in, samen met haar broer dhr. N. B. G., zijn echtgenote en hun kinderen.*

*De gehele familie vormt een kerngezin.*

*Er zijn niet alleen gewone affectieve banden, maar het betreft in casu buitengewone banden. De reden is hierboven al uitvoerig uiteengezet: verzoekster werd en wordt voor de volle 100% ondersteund door haar ouders. De ondersteuning is uiteraard een pak eenvoudiger als verzoekster onder hetzelfde dak woont als haar ouders.*

*Het is noodzakelijk dat verzoekster in dezelfde familiale eenheid kan blijven om zich van daaruit verder te ontplooien (verzoekster volgt nu Nederlandse les in het Centrum voor Basiseducatie te Brugge, etc.).*

*Door de beslissing tot weigering van een lang verblijf, loopt verzoekster een reële kans om spoedig uitgewezen te worden, waardoor haar stabiele gezinsband bruusk zou verbroken worden.”*

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Vooreerst moet erop worden gewezen dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Dit vertaalt zich in het wettelijk criterium van het ten laste zijn voor kinderen vanaf 21 jaar. Derhalve werd de proportionaliteitstoets en belangenafweging in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging in principe reeds doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Verzoekster, die inmiddels 39 jaar oud is, maakt niet aannemelijk dat zij niet zelfstandig kan functioneren nu blijkt dat zij niet heeft aangetoond in het herkomstland ten laste te zijn geweest van haar vader (en moeder), van wie zij gedurende verschillende jaren gescheiden leefde. De verwerende partij moest, gelet op het voorgaande geen bijkomend onderzoek doen naar en motiveren in het licht van artikel 8 van het EVRM in het kader van de beslissing tot weigering van verblijf.

2.2.3. Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond. Het tweede middel is niet gegrond.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS